

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: V., s. r. o.,** proti **žalované: Rada pro rozhlasové a televizní vysílání,** se sídlem Krátká 10, Praha 10, **za účasti:** 1) P., s. r. o., zastoupen JUDr. Pavlem Fráňou, advokátem, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, 2) E., s. r. o., zastoupen JUDr. Štěpánem Liškou, advokátem, se sídlem Jungmannova 31, Praha 1, 3) J., s. r. o., 4) M., s. r. o., v řízení o kasační stížnosti zúčastněné osoby sub 1) proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 28 Ca 631/2002 - 126 ze dne 30. 4. 2004,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III.** Osobám zúčastněným **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Osoba zúčastněná na řízení sub 1) (dále jen „stěžovatel“) napadla kasační stížností rozsudek Městského soudu v Praze blíže označený v záhlaví, kterým bylo rozhodnutí žalované ze dne 14. 5. 2002, č. j. Ru/117/02, pod bodem I. a pod bodem IV. č. 13 výroku zrušeno a věc v tomto rozsahu vrácena žalované k dalšímu řízení. V nenapadené části zůstalo rozhodnutí nedotčeno. Současně bylo žalované uloženo nahradit žalobci náklady řízení ve výši 1000 Kč. Uvedenými částmi výroku rozhodnutí žalované byla udělena společnosti C., s. r. o., se sídlem v P. 6, V. 673 (nyní stěžovatel) licence k provozování rozhlasového vysílání programu R. T. F. s využitím kmitočtu Praha 95,7 MHz/0,5kW na dobu osmi let (bod I.

výroku) a zamítnuta žádost žalobce o udělení licence s využitím téhož kmitočtu (bod IV. č. 13 výroku).

Městský soud v odůvodnění svého rozhodnutí zejména uvedl, že v dané věci byl žalobce oprávněn napadnout žalobou výrok napadeného rozhodnutí, jímž žalovaná udělila licenci k vysílání, a to podle ustanovení § 65 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť ani zákon č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“), ani s. ř. s. neobsahují ustanovení, podle něhož by byl tento výrok z přezkoumání soudem vyloučen. Pro řízení podle zákona o vysílání platí správní řád, není-li zákonem o vysílání stanoveno jinak, a to s výjimkou § 53 až § 69 správního řádu. Pokud jde o náležitosti rozhodnutí, jež jsou vydána podle zákona o vysílání, musí rozhodnutí obsahovat náležitosti stanovené v § 47 správního řádu, zvláštní náležitosti rozhodnutí o udělení či neudělení licence pak vyplývají z § 17 a § 18 zákona o vysílání. Soud v dané věci dospěl k závěru, že z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žalovaná odůvodnila výrok, jímž rozhodla o udělení licence stěžovateli, v souladu s § 17 odst. 1 a § 18 odst. 3 a 4 zákona o vysílání a uvedla, jakými úvahami se řídila při rozhodování o tom, kterému projektu dává přednost a jaké skutečnosti sloužily jako podklad těmto úvahám. Odůvodnění obsahuje kritéria, na základě kterých byla licence udělena žadateli o licenci, avšak tyto zákonem požadované náležitosti napadené rozhodnutí postrádá v odůvodnění výroku, kterým žalovaná zamítla žádosti dalších účastníků licenčního řízení. Zamítavý výrok je odůvodněn pouze tím, že na licenci není právní nárok a že licence byla udělena jinému žadateli. Žalovaná neuvedla žádné konkrétní důvody, které ji vedly k zamítnutí žádosti žalobce, ačkoliv jí zákon v § 18 odst. 3 zákona o vysílání jednoznačně ukládá, že rozhodnutí o udělení licence obsahuje „... podrobné odůvodnění, které obsahuje kritéria, na základě kterých byla licence udělena žadateli o licenci a zamítnuty žádosti všech ostatních účastníků řízení“. Napadené rozhodnutí zcela postrádá odůvodnění kritérií, na základě nichž žalovaná zamítla žádost žalobce, ačkoliv z citovaného ustanovení zákona o vysílání vyplývá, že správní orgán musí v odůvodnění rozhodnutí uvést nejen kritéria, na základě kterých byla licence udělena, ale také kritéria, na základě kterých byly zamítnuty žádosti dalších žadatelů o licenci. Napadené rozhodnutí je rozhodnutím, které je výsledkem jednoho řízení, jehož účastníky jsou všichni žadatelé o licenci, kteří mají rovné postavení. Výroky tohoto rozhodnutí spolu vzájemně souvisejí a právě proto, že licenci nelze udělit všem žadatelům, je třeba, aby správní orgán v odůvodnění rozhodnutí dostatečným způsobem v souladu s požadavky zákona odůvodnil, proč jednomu ze žadatelů vyhověl a dalším nikoliv. Ve vztahu k zamítnutým žádostem musí být rozhodnutí odůvodněno tak, aby bylo rozhodnutí ve vztahu k jednotlivým žadatelům přezkoumatelné, tedy aby byly zřejmé konkrétní důvody, proč žádostem těchto subjektů nebylo vyhověno, a to ve vztahu ke kritériím, jež jsou stanoveny zákonem. Proto Městský soud v Praze považoval napadené rozhodnutí pro nedostatek důvodů za nepřezkoumatelné. S přihlédnutím ke vzájemné souvislosti kladného a záporného výroku rozhodnutí soud dospěl k závěru, že uvedená nepřezkoumatelnost způsobuje vady rozhodnutí i ve vztahu k výroku o udělení licence, neboť zrušení pouze záporného výroku rozhodnutí by postrádalo zcela smysl, protože v dalším stádiu řízení by žalovaná musela respektovat skutečnost, že na předmětný kmitočet byla licence pravomocně udělena.

Pokud žalobce v podané žalobě dále namítal nezákonnost vyhlášení licenčního řízení proto, že bylo vyhlášeno jedno licenční řízení pro tři kmitočty, soud konstatoval, že zákon o vysílání takovýto postup nevylučuje, žádné konkrétní ustanovení neukládá žalované, aby licenční řízení vyhlašoval pouze na jeden kmitočet. Tato námitka nebyla soudem shledána důvodnou. K témuž závěru dospěl soud ve vztahu k námitce, ve které žalobce poukazoval

na to, že žalovaná nevyhověla jeho žádosti o sdělení závazných kritérií, podle kterých bude v licenčních řízeních postupovat. Jak již bylo uvedeno, Rada pro rozhlasové a televizní vysílání při rozhodování o žádostech o udělení licence postupuje podle zákona o vysílání. V tomto zákoně jí není stanovena povinnost sdělovat žadatelům o udělení licence kritéria, podle kterých bude jednotlivé žádosti posuzovat. Pokud žalobce dále namítal, že se žalovaná nezabývala jeho programem, resp. není zdůvodněno, proč byl preferován program společnosti, již byla licence udělena, na úkor programu žalobce, založeném na country a folk, soud uvedl, že rozhodování o tom, pro který program, resp. kterému žadateli bude licence udělena, je na výlučném posouzení žalované. Ta však v rozhodnutí musí uvést důvody, proč určitému projektu dává přednost a z jakých důvodů nebyla licence udělena ostatním žadatelům, a to z pohledu skutečností, které jsou v § 17 zákona o vysílání uvedeny jako skutečnosti významné pro rozhodování o žádostech o udělení licence. Jak již bylo uvedeno, soud napadené rozhodnutí právě v tomto směru shledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Zároveň zdůraznil, že soudu nepřísluší nahrazovat činnost žalované, je však třeba, aby jednotlivé výroky správního rozhodnutí byly dostatečně odůvodněny a aby z odůvodnění rozhodnutí byl zřejmý obsah zákonem povoleného správního uvážení, které musí mít oporu ve správním spise a musí být přezkoumatelné soudem. Ze shora uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí pro vady řízení zrušil a věc vrátil žalovanému správnímu orgánu k dalšímu řízení (78 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s.).

V kasační stížnosti stěžovatel výslovně uplatňuje stížní důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., přičemž se domnívá, že napadený rozsudek je nezákonný, protože soud nesprávně posoudil právní otázky při přezkumu rozhodnutí žalované. Stěžovatel nesouhlasí s názorem soudu, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, z nichž by vyplynulo, proč byla žalobcova žádost o licenci zamítnuta. Tvrdí, že soud byl veden snahou kouskovat odůvodnění a zcela opominul skutečnost, že podle zákona o vysílání je vedeno pouze jediné licenční řízení se všemi žadateli, nikoliv několik licenčních řízení s jednotlivými žadateli. Proto výsledkem jediného licenčního řízení je jediné rozhodnutí s jediným odůvodněním, jehož obsah je stanoven § 18 odst. 3 a 4 zákona o vysílání. Zákon přitom nepřepokládá, že by bylo odůvodněno každé rozhodnutí zvlášť, což není ani fakticky možné. V rozhodnutí žalované je podrobně rozvedeno, na základě jakých kritérií bylo rozhodnuto, neboť licence byla udělena na základě stejných kritérií, které byly podkladem pro zamítnutí žádosti ostatních neúspěšných žadatelů. Požadavek soudu na podrobné odůvodnění zamítavých výroků je dle stěžovatele absurdní, jelikož žalovaná je orgánem kolektivním a o udělení licence rozhoduje hlasováním, vždy tedy záleží na subjektivním názoru každého jednotlivého člena. Z tohoto způsobu rozhodování plyne snížená možnost podrobného odůvodnění takového rozhodnutí. Stěžovatel dále namítá, že soud nebyl oprávněn výrok o udělení licence stěžovateli zrušit, neboť sám dospěl k závěru, že v této části je rozhodnutí žalované podrobně odůvodněno. Výrok rozsudku je tak v rozporu s jeho odůvodněním. Jelikož je žalovaná vázána právním názorem soudu, který jí vytkl toliko nedostatek odůvodnění v části týkající se zamítnutí žádosti o udělení licence, bude nucena pouze vydat nové rozhodnutí s odůvodněním odpovídajícím požadavkům rozsudku. To však podle stěžovatelova názoru znamená, že bude převzato odůvodnění o udělení licence a nově bude odůvodněno neudělení licence žalobci. Dále stěžovatel uvádí, že po rozhodnutí o udělení licence zahájil v dobré víře rozhlasové vysílání, na které vynaložil nemalé prostředky. Soud proto nedostál své povinnosti dbát o to, aby práva nabytá v dobré víře byla co nejméně dotčena. Soud si zejména neuvědomil, že dokud žalovaná opětovně nerozhodne a licenci mu neudělí, musí vysílání zastavit a poté znovu požádat o povolení vysílání, s čímž jsou spojeny další náklady. Přestože sám vadu rozhodnutí nezpůsobil, je stěžovatel jediným subjektem, který je rozsudkem městského soudu přímo dotčen. Napadeným

rozsudkem je útočeno na samostatnost žalované, jako orgánu oprávněného k udělení licence, jelikož soud supluje její pravomoc. Jedná se o přímý a nezákonný zásah do kompetence žalované, jenž paralyzuje rozhlasový trh a zcela odporuje demokratickému systému médií a ústavně zaručeným právům na podnikání. Stěžovatel má za to, že soudní přezkum je limitován posouzením toho, zda byla zachována stěžovatelova práva nabytá v dobré víře a rozhodnutí o neudělení licence ostatním žadatelům bylo dostatečně odůvodněno. To však soud v daném případě neučinil, event. se tím nezabýval v odůvodnění svého rozhodnutí, a proto je dané rozhodnutí nepřezkoumatelné. Naopak rozhodnutí žalované bylo vydáno v souladu se zákonem a v souladu s ním bylo rovněž odůvodněno. Dále stěžovatel poukázal na to, že žaloba směřující pouze proti důvodům rozhodnutí je podle § 68 s. ř. s. nepřipustná. Jelikož napadený rozsudek je pouze rozhodnutím o důvodech, bylo nad míru stanovenou zákonem zasaženo do stěžovatelových práv. Proto stěžovatel navrhuje, aby byl napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že ačkoli akceptovala rozsudek soudu, nevyužila možnosti podat kasační stížnost a ve věci znovu rozhodla, ztotožňuje se s některými argumenty uvedenými stěžovatelem. Žalovaná je kolektivním orgánem, který rozhoduje hlasováním, a její konečné rozhodnutí proto závisí na subjektivním názoru každého jednotlivého člena. Proto nelze akceptovat požadavek, aby její jednotliví členové podrobně odůvodňovali svá rozhodnutí. Žalovaná rovněž souhlasí s tím, že v licenčním řízení je vedeno pouze jediné řízení se všemi žadateli, a proto je vydáváno jediné rozhodnutí obsahující jak výrok o udělení licence, tak výrok o zamítnutí ostatních žádostí. Kritéria, na jejichž základě byla licence udělena, jsou totožná s kritérii, na jejichž základě byly zamítnuty žádosti ostatních žadatelů.

Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Osoba zúčastněná sub 3) ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že dle jejího názoru jsou argumenty uvedené v kasační stížnosti liché a účelové, přičemž mají za cíl toliko zmýlit soud v náhledu na rozhodnutí žalované. V dalším odkázala na svá vyjádření a podrobná stanoviska k žalobnímu řízení, v nichž popsala a doložila listinnými důkazy, proč se domnívá, že napadené rozhodnutí žalované nebylo vydáno po právu a je nepřezkoumatelné. Poukázala na skutečnost, že rádio T. se ještě před začátkem vysílání přejmenovalo na rádio H.! a též změnilo svůj program. Projekt R. T. byl tedy pouze smyšleným formálním projektem, který měl posloužit výlučně k rozšíření nově vznikající rozhlasové sítě rádií H.!. Dle názoru osoby zúčastněné nemůže žalovaná obecně konstatovat, že úspěšný žadatel naplnil zákonná kritéria více než ostatní žadatelé a těmto ostatním sdělit, že ze stejného důvodu neuspěli. Žalovaná je orgánem státní správy s nemalým rozpočtem a její rozhodnutí jsou natolik významná, že by měla obsahovat jasné a konkrétní odůvodnění. Tvrzení o neprůhlednosti a pravých důvodech rozhodnutí žalované doložila osoba zúčastněná mnoha listinnými důkazy přiloženými k vyjádření v žalobním řízení. Žalovaná měla neuspěvším žadatelům podrobně sdělit kritéria, která byla pro její rozhodování rozhodující, čemuž nebrání ani uplatnění jednotlivých subjektivních hledisek jejích členů. Ke stěžovatelově námitce nezákonnosti výroku o udělení licence osoba zúčastněná uvádí, že je třeba ji zcela odmítnout, neboť v takovém případě by bylo zcela nesmyslné podávat jakoukoli žalobu. Dále tvrdí, že stěžovatel vzhledem k výše uvedenému nenabyl licenci v dobré víře, naopak své současné vysílání provozuje v rozporu se zákonem. Osoba zúčastněná proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu potvrdil.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu podání lze dovodit, že stěžovatel namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a kasační stížnost je tedy přípustná.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že napadeným rozhodnutím žalované pod bodem I. výroku bylo rozhodnuto o udělení licence společnosti C., s. r. o., se sídlem v P. 6, V. 673, k provozování rozhlasového vysílání programu R. T. s využitím kmitočtu Praha 95,7 MHz/0,5kW na dobu osmi let od právní moci tohoto rozhodnutí. Pod bodem IV. bod 13 pak bylo rozhodnuto o zamítnutí žádosti o udělení licence s využitím téhož kmitočtu společnosti žalobce. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaná konstatovala, že o žádostech účastníků řízení o udělení licence rozhodovala na základě předložených dokladů a veřejného slyšení, řídila se zákonnými kritérii stanovenými v § 17 zákona o vysílání, hodnotila ekonomickou, organizační a technickou připravenost žadatelů k zajištění vysílání a po posouzení všech skutečností bylo rozhodnuto o udělení licence společnosti uvedené pod bodem I. výroku tohoto rozhodnutí. Dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí hodnotila obsah projektu společnosti C., s. r. o., s tím, že tato společnost představuje formát, který zaplňuje mezeru na pražském vysílacím trhu svým zaměřením na cílovou skupinu ve věku 25 - 35 let se zájmem popu a rocku 80. a 90. let s akcentem na rychlé a stručné zpravodajství a pražský zpravodajský servis. Dále žalovaná poukázala na § 12 odst. 4 zákona o vysílání, podle něhož není na udělení licence právní nárok s tím, že licence může být udělena jen jednomu z uchazečů. Proto o dalších žádostech bylo rozhodnuto tak, že jejich žádost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud se napadeným rozsudkem krajského soudu zabíral v rozsahu a z důvodů v kasační stížnosti uvedených, jak mu přikazuje § 109 odst. 2, 3 s. ř. s., a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelem uplatněný důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívá v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky může přitom spočívat v aplikaci nesprávného ustanovení právního předpisu na daný skutkový stav nebo sice v aplikaci správného ustanovení právního předpisu, avšak nesprávně interpretovaného.

Podle § 17 zákona o vysílání (ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí) při rozhodování o udělení licence Rada hodnotí:

- a) ekonomickou, organizační a technickou připravenost žadatele k zajištění vysílání, včetně výsledků dosavadního podnikání žadatele v oblasti rozhlasového a televizního vysílání, pokud v této oblasti podnikal,
- b) transparentnost vlastnických vztahů ve společnosti žadatele,
- c) přínos programové skladby navrhované žadatelem o licenci k rozmanitosti stávající nabídky programů rozhlasového nebo televizního vysílání na území, které by mělo být rozhlasovým nebo televizním vysíláním pokryto,
- d) zastoupení evropské tvorby, tvorby evropských nezávislých producentů a současné tvorby v navrhované programové skladbě televizního vysílání, jde-li o licenci k televiznímu vysílání,
- e) přínos uchazeče pro rozvoj původní tvorby,

f) v televizním vysílání připravenost žadatele opatřit určité procento vysílaných pořadů skrytými nebo otevřenými titulky pro sluchově postižené,

g) přínos žadatele k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin v České republice.

Podle § 18 odst. 3 téhož zákona pak rozhodnutí o udělení licence obsahuje výrok o udělení licence jednomu ze žadatelů o licenci a o zamítnutí žádostí ostatních žadatelů, podrobné odůvodnění, které obsahuje kritéria, na základě kterých byla licence udělena žadateli o licenci a zamítnuty žádosti všech ostatních účastníků řízení, a poučení o opravném prostředku.

Pokud jde o prvou stěžovatelovu námitku týkající se nezákonného rozdělování odůvodnění rozhodnutí žalované městským soudem, pak Nejvyšší správní soud již opakovaně judikoval, že rozhodnutí o udělení licence podle § 18 odst. 3 zákona o vysílání obsahuje výrok jednak o udělení licence jednomu ze žadatelů o licenci, jednak o zamítnutí žádostí ostatních žadatelů; tyto výroky jsou přitom propojené (závislé). Z odůvodnění rozhodnutí, jež má být ze zákona „podrobné“, pak musí být zřejmé a přezkoumatelné, jak každé z kritérií stanovené pro udělení licence naplnil každý z žadatelů, a proč Rada pro rozhlasové a televizní vysílání licenci udělila, resp. neudělila. Nesplňuje-li odůvodnění rozhodnutí o udělení licence tyto požadavky, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005 - 298; www.nssoud.cz). V přezkoumávaném případě dospěl městský soud ke správnému závěru, že rozhodnutí žalované není ve vztahu k neúspěšným žadatelům odůvodněno, a proto je nepřezkoumatelné. Ve vztahu k tvrzené provázanosti odůvodnění je nezbytné zdůraznit, že při absenci odůvodnění ve vztahu k neúspěšným žadatelům nelze z rozhodnutí mj. zjistit, zda tito svým projektem rovněž nemířili na skupinu posluchačů dosud neoslovených, a pokud ano, proč byla dána přednost stěžovateli.

Stěžovatel dále dovozuje nemožnost podrobného odůvodnění z faktu, že rozhodnutí žalované je výsledkem hlasování kolektivního orgánu a nelze od něj požadovat, aby každý člen zdůvodnil, proč a z jakých důvodů hlasoval. Tato námitka je zcela nedůvodná, protože požadavek zákona o vysílání na podrobné odůvodnění všech výroků podle § 18 odst. 3 citovaného zákona je zcela jednoznačný a kategorický. V této souvislosti je nutno zdůraznit, že žalovaná je podle § 4 odst. 2 zákona o vysílání správním úřadem, který vykonává státní správu v oblasti rozhlasového a televizního vysílání a převzatého vysílání. Na této charakteristice nic nemění skutečnost, že jeho členy jmenuje a odvolává předseda vlády na návrh Poslanecké sněmovny. Jako správní úřad je povinna dodržovat čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, který stanoví, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. Pokud podle § 5 písm. a) zákona o vysílání žalovaná dohlíží na dodržování právních předpisů v oblasti rozhlasového a televizního vysílání a podmínek stanovených v rozhodnutí o udělení licence či v rozhodnutí o registraci, je tím spíše sama povinna tyto předpisy dodržovat. Jestliže tedy § 18 odst. 3 zákona o vysílání vyžaduje podrobné zdůvodnění jak výroku o udělení licence, tak i výroku o zamítnutí žádostí, musí tuto povinnost splnit.

K stěžovatelově námitce, že městský soud útočí na samostatnost žalované jako orgánu oprávněného k udělení licence, řídí jeho činnost a manipuluje jím, je třeba především konstatovat, že tato námitka, zahrnující další dva argumenty, přesahuje ve svých důsledcích charakter běžné procesní námítky a je jen dalším vykročením stěžovatele ke zpochybňování nutnosti dodržovat právní povinnosti. Jak již bylo výše uvedeno, žalovaná je správním

úřadem s vymezenou pravomocí a působností, v jejichž rámci vydává rozhodnutí o udělení licence (§ 5 písm. b/ zákona o vysílání). Pokud by žalovaná dodržela zákonné podmínky, nebyl by městský soud oprávněn její napadené rozhodnutí zrušit. Protože však zákonné podmínky při svém rozhodování nedodržela, navíc způsobem tak zásadním, bylo povinností městského soudu její rozhodnutí zrušit. Dovozuje-li stěžovatel z takového postupu městského soudu útoky na její samostatnost jako orgánu oprávněného k udělení licence snahu o řízení její činnosti a manipulaci jí a vytýká mu paralyzaci rozhlasového trhu, dotýká se tím též samého ústavního postavení soudů v demokratickém právním státě.

Za nedůvodnou považuje Nejvyšší správní soud rovněž námitku stěžovatele, že postupem městského soudu dochází k zužování počtu oprávněných účastníků řízení o udělení licence.

Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Podle odst. 2 citovaného ustanovení může žalobu proti rozhodnutí správního orgánu podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu příslušejí, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

Z uvedených ustanovení vyplývá, že kromě žalobce, mohl proti rozhodnutí žalované brojít žalobou každý ze žadatelů, jehož žádost byla zamítnuta. Pokud tak učinili jen někteří, byli ostatní žadatelé zřejmě s výsledkem ztotožnění. Tato okolnost je zcela neodvislá od rozhodnutí městského soudu. Ze strany stěžovatele se jedná jen o další pokus přenést hrubé nedostatky rozhodování žalované na jiné subjekty. Stejný charakter, a proto stejnou nedůvodnost, má i argument stěžovatele, že žadatel, kterému licence byla udělena, nemůže v důsledku rozhodnutí městského soudu do 180 dnů zahájit vysílání, jak mu to ukládá zákon, a tím je ohrožen, že mu Rada licenci odejme.

Pokud stěžovatel dále dovozuje, že z rozsudku městského soudu vyplývá, že v novém rozhodnutí postačí odůvodnit toliko zamítavé výroky, když samotný výrok o udělení licence ob stojí, Nejvyšší správní soud odkazuje na své předchozí úvahy, z nichž se podává, že z vlastní argumentace stěžovatele v kasační stížnosti jasně vyplývá provázanost obou výroků. Zdejší soud rovněž poukazuje na odůvodnění rozsudku městského soudu, z něhož vyplývá stejný závěr, byť vyjádřený jinými slovy. Odkazuje také na své předchozí úvahy o tom, že pouze řádné a podrobné odůvodnění jednotlivých výroků ve vztahu k jednotlivým účastníkům licenčního řízení je podmínkou řádného odůvodnění výroku o udělení licence nejúspěšnějšímu žadateli.

Pokud jde o oprávnění žalobce napadnout kromě výroku o neudělení licence jemu samotnému též výrok o udělení licence úspěšnému žadateli, k tomu se Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku publikovaném pod č. 739/2006 Sb. NSS, a to tak, že pro vzájemnou podmíněnost obou výroků má neúspěšný žadatel možnost napadnout rovněž výrok o udělení licence, učiněný ve stejném řízení a v rámci jednoho rozhodnutí. Ani tato stěžovatelova námitka proto není důvodnou.

Stěžovatelovo tvrzení, že žaloba směřovala toliko do důvodů rozhodnutí, a proto byla podle § 68 s. ř. s. nepřijatelná, je zcela nepřipadné, neboť petitem žaloby bylo zrušení rozhodnutí žalované mj. pro nedostatek odůvodnění.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovatelovy námitky nejsou důvodné, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť stěžovatel neměl ve věci úspěch, žalobce ani žalovaná žádné náklady řízení neuplatnili a ani Nejvyšší správní soud ze spisu žádné jim vzniklé náklady nezjistil. Osobám zúčastněným nebyla náhrada nákladů řízení přiznána, neboť jim soud neložil žádnou povinnost (§ 60 odst. 6 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. března 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu